

[Arnfast.]

til, at det, der er jernnæven i vores alliance, trækkes helt tilbage til halvkuglen på den anden side af Atlanterhavet. Man kan lægge større eller mindre vægt på præsidentens udtalelser i Chicago eller i Texas, og som hr. Lasse Budtz lige sagde, er det ved at udjævne sig, men hvis disse isolationstendenser forstærkes, må Danmark have en særlig opgave som medlem af euro-gruppen, idet vi med vores Grønlandsaftale med USA må stå med et kort, som i hvert fald kan tale direkte til isolationisterne.

Jeg kan ikke se andet, end at forrykkes balancen mellem USAs og de europæiske landes forsvar af Vesteuropa, må dette ting tage forsvarsaftalen op til fornyet behandling.

Man kan nære forhåbninger til nedrustningsforhandlingerne, og det gør vi alle, men der er én ting, man ikke bør være under disse forhandlinger, og det er naiv, og det må man heller ikke være, når man tænker på kulturaftaler. Pressemeddelelser har for nylig meddelt, at polske faldskærmstroppe, altså kamptropper, bliver uddannet i dansk. Nu er jeg selv lærer på en kommunikationsskole, og jeg ved, hvor vanskeligt det er at bedømme, hvorfra pressemeddelelser kommer. Der er jo ingen i denne sal, der er i stand til at kontrollere eller efterprøve de udtalelser, men jeg mener, at det kun kan bestyrke os i, at vi ikke skal være naive, heller ikke i disse afspændingsår. Jeg ved ikke, hvad „dette latterlige lille land“ hedder på polsk, men jeg ønsker ikke at høre det udtalt engang af en befuldmægtiget i dette land.

Kristine Heltberg (SF):

Jeg må sige, at mine bekymringer er af en helt anden art end den foregående talers. Det, jeg i nogen grad savnede i udenrigsministerens redegørelse, var en skarpere og klarere redegørelse for udenrigsministerens syn på vores forhold til udviklingslandene, på de forpligtelser, vi har påtaget os ved at være medlem af FN, de forpligtelser, der går i retning af at forøge vores indsats i u-landshjælpen og ikke formindske den, sådan som det synes at være tilfældet for øjeblikket.

På trods af EF-medlemskabet vil jeg mene, at det er vores opgave bevidst at

støtte u-landenes egen indre videreudvikling på en måde, der svarer til deres interesser, ikke kun af gode og velmente, menneskekærlige grunde, men egentlig også ud fra vores egen nationale interesse. Jeg savnede en udtalelse i udenrigsministerens redegørelse om støtte til frihedsbevægelserne, der prøver at gøre op med kolonialismen, hvad enten det er i de portugisiske kolonier eller andetsteds i den tredje verden.

Udenrigsministeren sagde i en anden sammehæng her i huset forleden dag, at det var hans indtryk, at u-landsproblemer ikke berørte den danske befolkning i tilstrækkelig grad til, at man ville påtage sig de økonomiske forpligtelser, der fulgte af sådan et engagement. Men det forekommer mig, at det netop må være vores og altså også udenrigsministerens klare forpligtelse at gøre det ganske indlysende for den danske befolkning, at det er her, vi har vores helt afgørende slag at slå, hvis vi ønsker at fortsætte med at leve som et frit folk selv.

I tilknytning hertil står spørgsmålet om Sydafrika, som blev nævnt af udenrigsministeren, og ejendommeligt nok blev udenrigsministerens noget vege formulering heromkring kritiseret af hr. K. B. Andersen, uden at jeg dog af den grund synes, at jeg fik nogen klar opfattelse af, hvad hr. K. B. Andersen ønskede at sætte i stedet for denne vege formulering. Det forekommer mig, at vi her trænger til en ganske klar og entydig meningstilkendegivelse, som må være et udtryk for den danske befolknings forbitrelse over det sydafrikanske styres umenneskelige og for den øvrige verden utålelige apartheidpolitik. Særlig pinlige bliver disse forhold sammenholdt med de oplysninger, som vi netop i disse dage har fået, og som jeg er bange for er alt for korrekte, om, at danske virksomheders investeringer i Sydafrika i løbet af det sidste år er fordoblet. Det medansvar, som Danmark får ved, at danske virksomheder er med til den udbytning, der finder sted af den lokale befolkning, den form for racediskriminering og økonomisk udbytning, der finder sted, er vist mere, end vi kan finde os i.

Jeg må derfor efterlyse en skarp fordømmelse fra ministerens side, fra det officielle Danmarks side, af danske virksomheders udbytning af de sydafrikanske forhold til deres egen fordel. Vi må ikke blot kræve, at